Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (šesti senat)

z dne 16. aprila 2015*

„Carinska unija — Naknadna izterjava uvoznih dajatev — Uvoz glifosata s poreklom iz Tajvana — Zahtevek za odpust uvoznih dajatev, ki ga je vložil carinski posrednik — Člen 239 Uredbe (EGS) št. 2913/92 — Klavzula pravičnosti — Obstoj posebnega primera — Deklaracije za sprostitev v prosti promet — Napačna potrdila o poreklu — Pojem očitne malomarnosti — Sklep Komisije o razglasitvi neupravičenosti odpusta dajatev“

V zadevi T-576/11,

**Schenker Customs Agency BV**, s sedežem v Rotterdamu (Nizozemska), ki jo zastopata J. Biermasz in A. Jansen, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

**Evropski komisiji**, ki sta jo sprva zastopala L. Keppenne in F. Wilman, nato A. Caeiros in B.-R. Killmann, zastopniki, skupaj z Y. Van Gervenom, odvetnikom,

tožena stranka,

zaradi predloga za razglasitev ničnosti Sklepa Komisije C(2011) 5208 final z dne 27. julija 2011, s katerim je bilo v posamičnem primeru ugotovljeno, da odpust uvoznih dajatev ni bil upravičen (zadeva REM 01/2010),

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti senat),

v sestavi S. Frimodt Nielsen, predsednik, F. Dehousse in A. M. Collins (poročevalec), sodnika,

sodni tajnik: J. Plingers, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 19. novembra 2014

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nizozemščina.

## Sodbo

### Dejansko stanje

*Protidampinška ureditev, ki se uporablja za uvoze glifosata*

1 Glifosat je snov, ki je osnova za herbicid, ki se uporablja za uničevanje plevela v kmetijstvu in za ohranjanje urbanega in industrijskega okolja.

2 Z Uredbo Komisije (ES) št. 1731/97 z dne 4. septembra 1997 je bila uvedena začasna protidampinška dajatev na uvoz glifosata s poreklom iz Ljudske republike Kitajske (UL L 243, str. 7) v Evropsko unijo.

3 Z Uredbo Sveta št. 368/98 z dne 16. februarja 1998 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz glifosata s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in o dokončnem pobiranju začasne dajatve (UL L 47, str. 1) je bila na te uvoze naložena 24-odstotna dokončna protidampinška dajatev.

4 Komisija Evropskih skupnosti je z dopisom z dne 14. decembra 1999 države članice v okviru „vzajemne pomoči“ obvestila o svojih domnevah o morebitnih nepravilnostih v zvezi z uvozi glifosata v Unijo. Dopis je vseboval informacije, ki so jih belgijski carinski organi posredovali v zvezi z uvozi glifosata med letoma 1998 in 1999, katerega prijavljeno poreklo je bilo Tajvan in za katerega se je izkazalo, da je dejansko kitajskega porekla. Vseboval je tudi informacije, ki so jih posredovali francoski carinski organi v zvezi z uvozi glifosata, za katere so bile prijavljene napačne tarifne številke.

5 Komisija je v tem dopisu prav tako navedla, da je na podlagi informacij v zvezi s svetovno proizvodnjo glifosata in analize tokov uvoza tega proizvoda domnevala, da je bil glifosat, proizveden na Kitajskem, prepeljan v tretje države, ki niso bile znane kot proizvajalke glifosata, ki pa so se kljub temu izkazale za izvoznice glifosata v Unijo po cenah, ki so bile enake kot cene glifosata, proizvedenega na Kitajskem. Te informacije naj bi bile podlaga za domneve Evropskega urada za boj proti goljufijam (OLAF) o morebitnih pretovarjanjih ali nezadostnih predelavah, ki naj bi bile opravljene na Tajvanu, Tajskem, v Singapurju in Maleziji.

6 Ta dopis je vseboval seznam podjetij, vpletenih v nepravilnosti, ki sta jih sporočili Kraljevina Belgija in Francoska republika, in seznam več družb s sedežem v Uniji v zvezi z domnevami, ki jih je navedla Komisija glede uvozov glifosata v Unijo, med katerimi je družba uvoznica glifosata iz obravnavanega primera.

7 Nazadnje, Komisija je z dopisom od držav članic zahtevala, da so v zvezi z uvozi glifosata pazljive in da opravijo nadzor, da bi odkrile morebitna ponarejena potrdila o poreklu. Od njih je prav tako zahtevala, da ji pošljejo prepise poslovnih in prevoznih dokumentov ter potrdil o poreklu v zvezi z uvozi glifosata, katerega prijavljeno poreklo je bilo Malezija, Singapur, Tajska in Tajvan za leti 1998 in 1999.

8 Komisija, ki ji je European Glyphosate Association predložila zahtevo 26. marca 2001, je 8. maja 2001 sprejela Uredbo (ES) št. 909/2001 o uvedbi preiskave glede domnevnega izogibanja protidampiškim ukrepom, uvedenim z Uredbo št. 368/98, na uvoz glifosata s poreklom iz Ljudske republike Kitajske, z uvozom glifosata, poslanega iz Malezije ali Tajvana, in o registriranju tega uvoza (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 37, str. 249).

9 Svet Evropske unije je ob koncu te preiskave Komisije sprejel Uredbo (ES) št. 163/2002 z dne 28. januarja 2002 o razširitvi dokončnih protidampinških ukrepov, uvedenih z Uredbo št. 368/98 na uvoz glifosata s poreklom iz Ljudske republike Kitajske, na uvoz glifosata, poslanega iz Malezije ali

Tajvana, ne glede na to, ali je deklariran kot s poreklom iz Malezije ali Tajvana, in o zaključku preiskave v zvezi z uvozom od enega malezijskega in enega tajvanskega proizvajalca izvoznika (UL L 30, str. 1).

*Deklaracije družbe Schenker Customs Agency za sprostitev glifosata v prosti promet*

10 Tožeča stranka, družba Schenker Customs Agency BV, je kot carinski posrednik med 19. februarjem 1999 in 19. julijem 2001 pri nizozemskih carinskih organih vložila skupno 52 deklaracij za sprostitev glifosata, uvoženega v Unijo, v prosti promet.

11 Tožeča stranka je na podlagi posrednega zastopanja te deklaracije vložila v svojem imenu po naročilu družbe Biermann-Schenker L[da], komitentka katere je bila družba, ki je bila uvoznica zadevnega glifosata s sedežem na Portugalskem (v nadaljevanju: uvoznica).

12 Na vseh deklaracijah je bil kot država porekla glifosata naveden Tajvan. Te deklaracije so bile izdane predvsem na podlagi potrdil o poreklu, ki so jih izdale gospodarske zbornice v Tajvanu, ki potrjujejo, da je blago tajvanskega porekla, in ki jih je uvoznica predložila tožeči stranki.

*Nadzori, ki so jih opravili portugalski carinski organi*

13 Portugalski carinski organi so po obvestilu Komisije z dne 14. decembra 1999 v okviru vzajemne pomoči in po tem, ko so prejeli informacije nizozemskih carinskih organov, izvedli inšpekcijske nadzore in od uvoznice ter družbe Biermann-Schenker, ki je delovala kot zastopnica uvoznice na Portugalskem, zahtevali informacije in dokumente.

14 Po teh nadzorih so portugalski carinski organi ugotovili, na eni strani, da potrdila o tajvanskem poreklu, ki potrjujejo deklaracije za sprostitev v prosti promet, ki jih je vložila tožeča stranka, niso bila verodostojna, in na drugi strani, da so obstajali dokumenti, ki so dokazovali, da je bila uvoznica seznanjena s kitajskim poreklom uvoženega glifosata. Te ugotovitve so bile vključene v poročilo, ki so ga 18. oktobra 2002 sestavili portugalski carinski organi. To poročilo je bilo posredovano OLAF, ki ga je 8. novembra 2002 posredoval nizozemskim carinskim organom.

*Misija OLAF*

15 Misija je bila ustanovljena, med drugim, na predlog nizozemskih organov. Sestavljali so jo predstavniki OLAF in nekaterih drugih držav članic.

16 Misija OLAF je bila na Tajvanu od 18. marca do 1. aprila 2003, da bi preiskala izvoze glifosata, katerega prijavljeno poreklo je bilo Tajvan, vendar se je domnevalo, da je iz Kitajske, v Unijo. V poročilu te misije z dne 2. junija 2003 je bilo ugotovljeno, da je bil glifosat, ki ga je uvoznica uvozila v Unijo in na katerega deklaracijah za sprostitev v prosti promet, ki jih je vložila tožeča stranka, je bil kot poreklo naveden Tajvan, dejansko iz Kitajske.

17 V poročilu je pojasnjeno, da je bil glifosat prepeljan iz Kitajske prek Hongkonga v tajvansko pristanišče Kaohsiung, od koder je bilo blago preusmerjeno v Unijo na podlagi nove nakladnice (*bill of lading*) in potrdil o poreklu, pridobljenih pri tajvanski gospodarski zbornici in gospodarski zbornici v Tajvanu – gospodarska zbornica v Tajpeju na podlagi ponarejenih izjav o poreklu blaga.

*Postopek, ki so ga vodili nizozemski carinski organi*

18 Nizozemski carinski organi so 30. julija, 3. avgusta, 30. novembra in 14. decembra 2001 opravili nadzore pri tožeče stranki. S temi nadzori so ugotovili, da je bilo v zvezi z večino analiziranih uvozov glifosata blago natovorjeno na Kitajskem in prek Tajvana odpremljeno z ladjo v Rotterdam (Nizozemska).

19 Po teh nadzorih so nizozemski carinski organi ugotovili, da je bil zadevni glifosat dejansko kitajskega porekla, in ne tajvanskega, ter zato naložili protidampinške dajatve, določene v Uredbi št. 368/98. Poročilo, v katerem so bile te ugotovitve povzete, so nizozemski carinski organi izdali 21. februarja 2002. V tem poročilu je med drugim navedeno, da je pogovor ob končnem nadzoru z zastopniki tožeče stranke potekal 11. februarja 2002 in da ko jih je carinski inšpektor zaprosil za stališča v zvezi z rezultati nadzorov in morebitnimi ukrepanji v zvezi z njimi ter o morebitnih spremembah, ki bi jih želeli predlagati v zvezi s tem, niso podali odgovora in so navedli, da bodo počakali na rezultate notranje preiskave.

20 Nizozemski carinski organi so 13. februarja, 2. maja in 2. julija 2002 tožeči stranki izdali sedem zahtevkov za izterjavo v višini 1 696 303,17 EUR, ki ustrezajo protidampinškim dajatvam za uvoze glifosata, za katerega je deklaracije za sprostitev v prosti promet zadnjenavedena vložila med 19. februarjem 1999 in 19. julijem 2001.

21 Tožeča stranka je 9. decembra 2002 na podlagi člena 239 Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 4, str. 307, v nadaljevanju: carinski zakonik) pri nizozemskih carinskih organih vložila zahtevek za odpust protidampinških dajatev, katerih plačilo je bilo zahtevano od nje. Zadnjenavedeni so odobritev tega odpusta zavrnili 9. septembra 2004 in zavrnitev potrdili 6. septembra 2005.

22 Tožeča stranka je zoper ti odločbi vložila tožbo pri Rechtbank te Haarlem (okrožno sodišče v Harlemu, Nizozemska), ki ju je potrdilo s sodbama z dne 4. decembra 2006.

23 Tožeča stranka je zoper sodbi okrožnega sodišča v Harlemu vložila pritožbi pri Gerechthof te Amsterdam (pritožbeno sodišče v Amsterdamu, Nizozemska). Pritožbeno sodišče v Amsterdamu (senat za carinske zadeve) je v sodbah z dne 18. decembra 2008 ugotovilo, da je položaj tožeče stranke primerljiv s položajem, na katerem temelji sodba z dne 25. julija 2008, C.A.S./Komisija (C-204/07 P, ZOdl., EU:C:2008:446), in da ji, čeprav je spregledala nekatere elemente, ni mogoče očitati goljufivega ravnanja ali očitne malomarnosti, zaradi česar bi bilo treba na podlagi člena 905 Uredbe Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 6, str. 3, v nadaljevanju: izvedbena uredba) zahtevek za odpust posredovati Komisiji. Pritožbeno sodišče v Amsterdamu je zato pritožbo razglasilo za utemeljeno, razveljavilo sodbi okrožnega sodišča iz Harlema, izpodbijani odločbi carinskih organov o zavrnitvi odpusta protidampinških dajatev razglasilo za nični in tem organom naložilo, naj spis posredujejo Komisiji.

24 Nizozemski carinski organi so na podlagi člena 905 izvedbene uredbe z dopisom z dne 18. februarja 2010 spis posredovali Komisiji in ji predlagali, naj odloči o vprašanju, ali bi bilo na podlagi člena 239 carinskega zakonika utemeljeno odpustiti uvozne dajatve, ki se zahtevajo od tožeče stranke.

25 Na podlagi člena 906a izvedbene uredbe je Komisija tožečo stranko obvestila, da namerava sprejeti neugoden sklep v zvezi z njenim zahtevkom za odpust uvoznih dajatev, in ji sporočila svoje ugovore. Tožeča stranka je svoja stališča o teh ugovorih predložila 1. junija 2011.

26 Tožeča stranka je v svojih stališčih v bistvu zatrjevala, da gre pri njej zaradi ravnanja nizozemskih in tajvanskih organov ter Komisije za poseben primer v smislu člena 239 carinskega zakonika. Poleg tega je ugovarjala ugotovitvam Komisije v zvezi z obstojem očitne malomarnosti, med drugim zaradi računov, na katerih so navedeni dodatni stroški za prevoz, in dokumentov, ki vsebujejo sklicevanja na natovarjanje glifosata iz Ljudske republike Kitajske.

*Izpodbijani sklep*

27 Komisija je po več izmenjavah dopisov in dodatnih informacijah, ki so jih predložili tožeča stranka in nizozemski carinski organi ter po presoji skupine strokovnjakov, določene v členu 907 izvedbene uredbe, 27. julija 2011 sprejela Sklep C(2011) 5208 final, s katerim je bilo v posamičnem primeru ugotovljeno, da odpust uvoznih dajatev ni bil upravičen (zadeva REM 01/2010) (v nadaljevanju: izpodbijani sklep).

28 Komisija je v izpodbijanem sklepu preučila oba pogoja, določena v členu 239 carinskega zakonika, v povezavi s členom 905 izvedbene uredbe, in sicer na eni strani dejstvo, da mora iti pri dolžniku za poseben primer v primerjavi z drugimi subjekti, ki opravljajo enako dejavnost, in na drugi strani za neobstoj goljufivega ravnanja ali očitne malomarnosti dolžnika, da bi se lahko odpust uvoznih dajatev odobril.

29 Komisija je v zvezi s prvim pogojem, prvič, ugotovila, da pri tožeči stranki ne gre za poseben primer zaradi dejstva, da so tajvanski organi izdali napačna potrdila o poreklu, saj dejansko stanje v obravnavani zadevi spada na področje protidampinških dajatev Unije, na katerem naj organi tretjih držav ne bi imeli nobenih pristojnosti. Drugič, Komisija je ugotovila, da se tožeča stranka tudi zaradi svojega ravnanja ni znašla v posebnem položaju, ker ni imela nobene obveznosti obveščanja dolžnikov o primerih, kot so ti v obravnavani zadevi. Poleg tega je navedla, da je decembra 1999 države članice obvestila, da je domnevala, da je šlo v zvezi z uvozom glifosata za goljufijo in da je OLAF leta 2003 v Tajvanu opravil misijo. Tretjič, Komisija je ugotovila, da zaradi ravnanja nizozemskih organov, ki naj dejansko ne bi bili seznanjeni z nepravilnostmi glede uvozov glifosata, preden so bili uvozi opravljeni in zadevne deklaracije za sprostitev v prosti promet sestavljene, pri tožeči stranki ne gre za poseben primer.

30 Komisija je v zvezi z drugim pogojem navedla, da zakonodaja, ki se je v obravnavani zadevi uporabljala, ni bila zelo zapletena. Poleg tega je navedla, da je bila tožeča stranka razmeroma izkušena kot uveljavljena carinska posrednica in je že vložila druge deklaracije za sprostitev v prosti promet za uvoze glifosata v preteklosti, vključno z glifosatom iz Kitajske. Poleg tega je menila, da tožeča stranka ni sprejela vseh ukrepov, ki so potrebni za zagotovitev točnosti deklaracij, ki jih je vložila, saj ni izrazila dvomov o pravem poreklu glifosata, glede na to da je bilo na računih navedeno, da je proizvod prepeljan iz Šanghaja (Kitajska), in glede na nedoslednosti, ki izpodbijajo potrdila o poreklu, ki so jih izdale tajvanske gospodarske zbornice. Komisija je ob upoštevanju teh dejavnikov ugotovila, da tožeča stranka ni dokazala ustrezne skrbnosti, ki naj bi se običajno zahtevala od carinskega agenta, in da zato drugi pogoj za odobritev odpusta v obravnavani zadevi ni bil izpolnjen.

31 Komisija je v teh okoliščinah odločila, da zahtevani odpust uvoznih dajatev ni bil upravičen.

## Postopek in predlogi strank

32 Tožeča stranka je 10. novembra 2011 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.

33 Po spremembi sestave senatov Splošnega sodišča je bil sodnik poročevalec razporejen v šesti senat, zato je bila ta zadeva dodeljena temu senatu.

34 Splošno sodišče (šesti senat) je na podlagi poročila sodnika poročevalca odločilo, da bo izvedlo ustni postopek.

35 Stranke so na obravnavi 19. novembra 2014 ustno podale stališča in odgovorile na vprašanja Splošnega sodišča.

36 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— izpodbijani sklep razglasi za ničen;

— razsodi, da je odpust zahtevanih dajatev upravičen;

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

37 Tožeča stranka je na obravnavi v odgovoru na vprašanje Splošnega sodišča umaknila svoj drugi tožbeni predlog, kar je bilo zabeleženo v zapisniku o obravnavi.

38 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— tožbo zavrne;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

**Pravo**

39 Tožeča stranka v podporo tožbi navaja šest tožbenih razlogov. Prvih pet tožbenih razlogov se nanaša na kršitev člena 239 carinskega zakonika Skupnosti s strani Komisije, ker naj bi ta, ker je napačno ugotovila, da pri tožeči stranki ni šlo za poseben primer in da je ravnala očitno malomarno, napačno odločila, da odpust, ki ga je zahtevala zadnjenavedena, ni bil upravičen. Šesti tožbeni razlog se nanaša na neobstoj obrazložitve izpodbijanega sklepa, ker ne upošteva vseh dejstev in okoliščin, ki jih navaja tožeča stranka.

*Uvodne ugotovitve v zvezi s postopkom za odpust uvoznih dajatev*

40 Poudariti je treba, da gre za izjemen mehanizem iz člena 239 carinskega zakonika, kakor je natančneje določen in razvit v členu 905 izvedbene uredbe.

41 V skladu s členom 239 carinskega zakonika se „[u]vozne dajatve […] lahko povrnejo ali odpustijo v primerih, […] ki izhajajo iz okoliščin, pri katerih ne gre niti za malomarnost niti za goljufivo ravnanje udeleženega“.

42 Ta določba je razvita s členom 905 izvedbene uredbe, ki določa, da organi držav članic, ki prejmejo zahtevek za odpust uvoznih dajatev, tega posredujejo Komisiji, da bi bil obravnavan v skladu s postopkom, ki je določen, če so mu bila „priložena dokazila, na podlagi katerih se lahko sklepa, da gre za poseben primer, ki izhaja iz okoliščin, ki ne vključujejo niti goljufivega ravnanja niti malomarnosti udeleženega“.

43 Razsojeno je bilo, da se s postopkom za odpust ali povračilo uvoznih dajatev med drugim uresničuje cilj omejiti naknadno plačilo dajatev na primere, v katerih je to plačilo upravičeno in skladno s temeljnimi načeli, kot je načelo zaupanja v pravo (glej v tem smislu sodbo z dne 11. novembra 1999, Söhl & Söhlke, C-48/98, Recueil, EU:C:1999:548, točka 54, in sklep z dne 1. oktobra 2009, Agrar-Invest-Tatschl/Komisija, C-552/08 P, ZOdl., EU:C:2009:605, točka 52).

44 Poleg tega je iz ustaljene sodne prakse razvidno, da je ta mehanizem povračila ali odpusta dajatev splošna klavzula pravičnosti, namen katere je med drugim zajeti posebne položaje (glej sodbo z dne 30. novembra 2006, Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods/Komisija, T-382/04, EU:T:2006:369, točka 42 in navedena sodna praksa). Povračilo ali odpust uvoznih dajatev, ki se lahko odobri le pod določenimi pogoji in v posebej predvidenih primerih, tako pomeni izjemo od običajnega uvoznega in izvoznega sistema, zaradi česar je treba določbe o takem povračilu ali odpustu razlagati ozko (sodba z dne 17. februarja 2011, Berel in drugi, C-78/10, ZOdl., EU:C:2011:93, točka 46; glej zgoraj navedeno sodbo Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods/Komisija, EU:T:2006:369, točka 45 in navedena sodna praksa).

45 Pogoj v zvezi z obstojem posebnega primera v smislu člena 239 carinskega zakonika je izpolnjen, če je iz okoliščin v obravnavani zadevi razvidno, da je dolžnik v izjemnem položaju v primerjavi z drugimi subjekti, ki opravljajo isto dejavnost, in v primeru neobstoja teh okoliščin ne bi utrpel škode, povezane z naknadno opravljeno vknjižbo uvoznih dajatev (glej v tem smislu sodbi z dne 25. februarja 1999, Trans-Ex-Import, C-86/97, Recueil, EU:C:1999:95, točka 22, in z dne 19. februarja 1998, Eyckeler & Malt/Komisija, T-42/96, Recueil, EU:T:1998:40, točka 132).

46 Poleg tega mora Komisija pri določanju, ali okoliščine obravnavane zadeve pomenijo poseben primer, ki ne vključuje očitne malomarnosti niti goljufivega ravnanja zainteresirane stranke, preučiti vsa upoštevna dejstva (v zvezi z razlago člena 13 Uredbe Sveta (EGS) št. 1430/79 z dne 2. julija 1979 o povračilu ali odpustu uvoznih in izvoznih dajatev (UL L 175, str. 1) glej po analogiji sodbo z dne 11. julija 2002, Hyper/Komisija, T-205/99, ZOdl., EU:T:2002:189, točka 93).

47 Tožbene razloge in trditve strank v obravnavani zadevi je treba analizirati ob upoštevanju zgoraj navedenega.

*Prvih pet tožbenih razlogov, ki se nanašajo na kršitev člena 239 carinskega zakonika*

Obstoj posebnega primera

48 Tožeča stranka s prvim tožbenim razlogom v bistvu zatrjuje, da je Komisija napačno uporabila pravo, ker je ugotovila, da pri njej ni šlo za poseben primer v smislu člena 239 carinskega zakonika, ker so, na eni strani, nizozemski organi izdali zahtevke za izterjavo, ne da bi jo pred tem zaslišali, in so od uvoznice uvozne dajatve izterjali pozno, in na drugi strani zaradi njenega statusa carinske posrednice s sedežem na Nizozemskem, ki je v tistem obdobju dejansko vključeval obveznost posrednega zastopanja zadevne stranke.

49 V zvezi s tem je treba poudariti, da je edini namen določb klavzule pravičnosti, kakor je določena v členu 239 carinskega zakonika in členu 905 izvedbene uredbe, gospodarskim subjektom omogočiti oprostitev plačila dajatev, ki so jim zavezani, če so podane posebne okoliščine in ob neobstoju očitne malomarnosti ali goljufije, in ne, da se izpodbija načelo izterljivosti carinskega dolga ali z njim povezan postopek. Za uporabo carinskega materialnega prava Unije so namreč izključno pristojni nacionalni carinski organi (sodba z dne 6. julija 1993, CT Control (Rotterdam) in JCT Benelux/Komisija, C-121/91 in C-122/91, Recueil, EU:C:1993:285, točka 45). Odločbe, ki jih sprejmejo ti organi na podlagi tega prava, je mogoče izpodbijati pred nacionalnimi sodišči na podlagi člena 243 carinskega zakonika, zadnjenavedena pa lahko zadevo predložijo Sodišču na podlagi člena 267 PDEU (sodbi z dne 16. julija 1998, Kia Motors in Broekman Motorships/Komisija, T-195/97, Recueil, EU:T:1998:181, točka 36, in z dne 13. septembra 2005, Ricosmos/Komisija, T-53/02, ZOdl., EU:T:2005:311, točka 165).

50 Tako se lahko dolžnik, ki predlaga razglasitev ničnosti sklepa, ki ga je sprejela Komisija na koncu postopka iz člena 905 izvedbene uredbe, uspešno sklicuje le na tožbene razloge in trditve, s katerimi naj bi dokazal obstoj posebnega primera ali neobstoj svoje očitne malomarnosti ali goljufivega

ravnanja. Dolžnik se v zvezi s tem sklepom ne more sklicevati na tožbene razloge in trditve, s katerimi naj bi dokazal nezakonitost odločb pristojnih nacionalnih organov, na podlagi katerih je zavezan k plačilu spornih dajatev (glej v tem smislu sklep z dne 28. februarja 2012, Schneider España de Informática/Komisija, T-153/10, ZOdl., EU:T:2012:94, točka 30 in navedena sodna praksa).

51 V obravnavani zadevi se s trditvijo tožeče stranke, da so ji nizozemski organi poslali zahtevke za izterjavo, ne da bi ji pred tem omogočili, da učinkovito poda svoje pripombe, v bistvu izpodbija zakonitost postopka, ki so ga izvedli ti organi, in torej zahtevkov, ki so bili sprejeti na njegovi podlagi. Samo dejstvo, da je tožeča stranka pred Komisijo navedla to trditev, da bi dokazala, da je šlo pri njej za poseben primer v smislu člena 239 carinskega zakonika, nima posledic v zvezi s tem, saj Komisija v okviru postopka iz člena 905 izvedbene uredbe ni pristojna presojati zakonitosti odločb nacionalnih carinskih organov. Iz tega je razvidno, da v okviru te tožbe ni mogoče sprejeti navedene trditve zoper izpodbijani sklep.

52 Zahtevki za izterjavo, ki so jih nizozemski carinski organi poslali tožeči stranki, pa so le obvestilo tej o tem, da so ti organi naknadno opravili vknjižbo obstoječega carinskega dolga, ki je na podlagi člena 201(2) carinskega zakonika nastal v trenutku sprejema deklaracij, ki jih je vložila tožeča stranka. Poleg tega je bila na podlagi člena 201(3) carinskega zakonika tožeča stranka dolžnica celotnega dolga, vključno z uvoznimi dajatvami, ki niso bile odmerjene, ker je sestavila te deklaracije, na katerih je bil kot država porekla uvoženega glifosata naveden Tajvan, medtem ko je bila njegova prava država porekla Kitajska in so zato za ta proizvod veljale protidampinške dajatve.

53 Če je tako mogoče na podlagi naknadnih nadzorov ugotoviti, da je napačno, da se protidampinške dajatve niso uporabile, morajo nacionalni carinski organi načeloma naknadno izterjati dajatve, ki ob uvozu niso bile pobrane (glej po analogiji sodbo z dne 14. maja 1996, Faroe Seafood in drugi, C-153/94 in C-204/94, Recueil, EU:C:1996:198, točka 16).

54 Poleg tega je iz poročila z dne 21. februarja 2002, ki so ga sestavili nizozemski carinski organi po nadzorih, ki so jih pri tožeči stranki opravili 30. julija, 3. avgusta, 30. novembra in 14. decembra 2001, razvidno, da je pogovor ob koncu preiskave z zastopniki tožeče stranke potekal 11. februarja 2002. Iz tega poročila je prav tako razvidno, da je inšpektor zastopnike tožeče stranke pozval, naj predložijo stališča, in da so zadnjenavedeni navedli, da bodo pred tem opravili notranjo preiskavo. Vendar je iz spisa razvidno, da nizozemskim carinskim organom po tem ni bil posredovan noben odgovor na vprašanja inšpektorja.

55 Glede trditev tožeče stranke v zvezi s poznimi zahtevki za izterjavo, ki so jih nizozemski carinski organi izdali v zvezi z uvoznico, je treba ugotoviti, da se z njimi v bistvu izpodbija odločbe nizozemskih carinskih organov, ki spadajo na področje uporabe carinskega materialnega prava, in ne postopka iz člena 905 izvedbene uredbe, za katerega je pristojna Komisija. Teh trditev torej ni mogoče sprejeti, da bi se v okviru te tožbe izpodbijal izpodbijani sklep.

56 Spomniti pa je treba, da je na podlagi člena 201(3) carinskega zakonika dolžnik uvoznih dajatev deklarant in v primeru zastopanja je dolžnik tudi oseba, za račun katere je bila izdelana carinska deklaracija. Poleg tega so na podlagi člena 213 carinskega zakonika, če obstaja za isti carinski dolg več dolžnikov, ti solidarno zavezani k plačilu tega dolga. Tako nizozemskim carinskim organom ni mogoče očitati, da so izdali zahtevke za izterjavo proti tožeči stranki kot carinski posrednici in zato dolžnici carinskega dolga. Dejstvo, da so carinski organi zahtevke proti uvoznici izdali naknadno, ni pomembno. Dejstvo, da je šla uvoznica v stečaj, ne da bi bili zahtevki za izterjavo, ki so jih izdali carinski organi, poravnani in ne da bi tožeča stranka imela možnost ukrepati zoper njo, je del tveganj, ki so neločljivo povezana z opravljanjem dejavnosti carinskega posrednika. Iz tega je razvidno, da zaradi izdaje zahtevkov za izterjavo uvoznici leta 2003 in okoliščin, ki jih v zvezi s tem navaja tožeča stranka, pri njej ne gre za poseben primer v smislu člena 239 carinskega zakonika.

57 Glede trditve tožeče stranke, da je zaradi dejstva, da je morala na podlagi ureditve, ki se uporablja za carinskega posrednika na Nizozemskem, delovati kot posredna zastopnica uvoznice, pri njej za poseben primer, je treba ugotoviti, da ta ureditev spada na področje carinskega postopkovnega prava na Nizozemskem.

58 Spomniti je torej treba, da je lahko na podlagi člena 5(2) carinskega zakonika zastopanje pri carinskih organih zaradi izvrševanja opravil in formalnosti v skladu z zakonikom neposredno, pri čemer zastopnik nastopa v tujem imenu in za tuj račun, ali posredno, pri čemer zastopnik nastopa v svojem imenu, a za tuj račun. V skladu z isto določbo si lahko države članice pridržijo pravico, da določijo, da mora carinske deklaracije na njenem ozemlju vlagati carinski posrednik, ki tam opravlja svojo dejavnost. Ureditev, ki se uporablja na Nizozemskem in ki določa tako neposredno kot posredno zastopanje, tako temelji na eni od možnosti, ki jih imajo države članice na podlagi carinskega zakonika. Ker se ta ureditev, ki določa posebne pogoje, če deklaracije vloži carinski posrednik s sedežem v tej državi, uporablja za vse carinske posrednike s sedežem na Nizozemskem, tožeča stranka ne more trditi, da gre zaradi nje zato pri njej za poseben primer v smislu člena 239 carinskega zakonika.

59 Ob upoštevanju vsega navedenega je treba prvi tožbeni razlog tožeče stranke zavrniti kot neutemeljen.

60 Tožeča stranka v okviru drugega tožbenega razloga v bistvu zatrjuje, da gre pri njej zaradi ravnanja tajvanskih gospodarskih zbornic, ki so izdale napačna potrdila o poreklu, za poseben primer.

61 Na podlagi člena 62 carinskega zakonika mora deklarant predložiti dokumente in navedbe, ki so potrebne za to, da lahko carinski organi uporabijo upoštevno carinsko ureditev, vključno s tem, ali gre za protidampinške dajatve, ki jih je treba uporabiti glede na poreklo blaga.

62 V zvezi s tem je treba spomniti na sodno prakso, v skladu s katero zaupanje v veljavnost potrdil o poreklu, ki se izkažejo za ponarejena ali neveljavna, kot tako ne pomeni posebnega primera, ki bi utemeljeval odpust dajatev (sklep z dne 1. julija 2010, DSV Road/Komisija, C-358/09 P, EU:C:2010:398, točka 81; glej po analogiji sodbi z dne 13. novembra 1984, Van Gend & Loos in Expeditiebedrijf Bosman/Komisija, 98/83 in 230/83, Recueil, EU:C:1984:342, točka 13, in z dne 10. maja 2001, Kaufring in drugi/Komisija, T-186/97, T-187/97, od T-190/97 do T-192/97, T-210/97, T-211/97, od T-216/97 do T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 in T-147/99, Recueil, EU:T:2001:133, točka 234). Naknadni nadzori dejansko ne bi bili koristni, če bi lahko uporaba takih potrdil utemeljevala odobritev odpusta. Zaradi nasprotne rešitve bi se lahko zavirala vnema gospodarskih subjektov in bi tveganje, ki ga v prvi vrsti nosijo gospodarski subjekti, bremenilo javne finance (glej v tem smislu sodbo z dne 18. januarja 1996, SEIM, C-446/93, Recueil, EU:C:1996:10, točka 45).

63 Iz sodne prakse pa je razvidno, da dejstvo, da carinski organi države članice naknadno izterjajo carinske dajatve, če se potrdila o poreklu po naknadnih nadzorih, ki jih opravijo organi te države, izkažejo za neveljavna, pomeni običajno poslovno tveganje, ki ga mora upoštevati vsak preudaren gospodarski subjekt, ki je seznanjen z ureditvijo (glej po analogiji zgoraj v točki 46 navedeno sodbo Hyper/Komisija, EU:T:2002:189, točka 114 in navedena sodna praksa).

64 Glede protidampinških dajatev, ki jih določa uredba Komisije ali Sveta v zvezi s proizvodi iz tretjih držav, je treba spomniti tudi, da organi te tretje države niso nikakor povezani z izvedbo take uredbe in jim niso podeljene nikakršne naloge nadzora ali spremljanja, tako da bi lahko dolžnik te organe štel za „pristojne“ v zvezi z ustreznimi vidiki take zakonodaje Unije.

65 V obravnavani zadevi je bil na deklaracijah, ki jih je vložila tožeča stranka, kot država porekla glifosata, ki bo uvožen, naveden Tajvan. V utemeljitev teh deklaracij v zvezi s poreklom glifosata je tožeča stranka uveljavljala potrdila o poreklu, ki so jih izdale tajvanske gospodarske zbornice in ki ji jih je predložila uvoznica. Po naknadnih nadzorih, ki so jih opravili nizozemski carinski organi, se je

izkazalo, da ta potrdila niso dokazovala pravega porekla uvoženega glifosata. Dejstva, da so se ta potrdila izkazala za neveljavna, torej ni mogoče šteti za okoliščino, zaradi katere bi šlo pri tožeči stranki za poseben primer. Dejstvo, da se je oprla na ta potrdila, da bi dokazala poreklo blaga, deklariranega carinskim organom, je izbira deklaranta pri izpolnjevanju njegove obveznosti, da carinskim organom prijavi poreklo teh uvozov. Ta izbira zajema tveganja, ki so neločljivo povezana z dejavnostjo carinskega posrednika in jih mora nositi zadnjenavedeni, in ne javne finance. Če bi bilo treba, kot zatrjuje tožeča stranka, šteti, da gre zaradi teh okoliščin pri dolžniku za poseben primer, ki bi utemeljeval odpust protidampinških dajatev, gospodarski subjekti ne bi imeli nobenega interesa, da bi se prepričali o resničnosti deklaracij in dokumentov, predloženih carinskim organom.

66 Zgoraj navedenih ugotovitev ni mogoče ovreči zaradi odločb Komisije, na katere se sklicuje tožeča stranka, v skladu s katerimi se je v okviru preferencialne ureditve štelo, da je bil odpust upravičen, ker so organi tretje države, ki so posebej pristojni na podlagi te ureditve, več let izdajali napačna potrdila o poreklu, ne da bi bil opravljen kakršni koli naknadni nadzor in ne da bi bili uvozniki, ki niso ravnali goljufivo ali malomarno, o tem obveščeni.

67 Kot je namreč Komisija upravičeno navedla v izpodbijanem sklepu, so bile te odločbe sprejete v okviru ureditev preferencialne tarifne obravnave in tam navedenih ugotovitev glede ravnanj organov tretjih držav ni mogoče uporabiti v okoliščinah obravnavane zadeve, ki ne spadajo na področje uporabe take ureditve, ampak na področje uporabe protidampinških dajatev.

68 Poleg tega je treba ugotoviti, da v obravnavani zadevi ni bilo ugotovljeno, v kolikšnem obsegu in na kakšni podlagi je mogoče gospodarske zbornice, ki naj bi izdale zadevna potrdila o poreklu, šteti za pristojne organe v zvezi s tem.

69 Spomniti pa je treba na sodno prakso, v skladu s katero v okviru nepreferencialne ureditve, vključno kadar se uporabljajo protidampinške dajatve, iz tega, da so organi tretje države izdali zadevno potrdilo o nepreferencialnem poreklu zadevnega blaga, ni mogoče izpeljati nobenih ugotovitev (glej v tem smislu sodbo z dne 16. decembra 2010, HIT Trading in Berkman Forwarding/Komisija, T-191/09, EU:T:2010:535, točka 43).

70 Ob upoštevanju zgoraj navedenega je treba drugi tožbeni razlog, ki ga navaja tožeča stranka, zavrniti kot neutemeljen.

71 Tožeča stranka s tretjim tožbenim razlogom v bistvu zatrjuje, da je Komisija napačno ugotovila, da zaradi svojega ravnanja, iz katerega naj bi izhajala neizpolnitev njenih obveznosti usklajevanja in spremljanja v zvezi s preiskavami, ki jih je opravila v obravnavani zadevi, pri tožeči stranki ni šlo za poseben primer v smislu člena 239 carinskega zakonika.

72 Poudariti je treba, da so pri uporabi protidampinških dajatev, določenih v Uredbi št 368/98, izogibanje katerim je podlaga za zahtevke za izterjavo, ki so jih izdali nizozemski carinski organi, pristojnosti Komisije bolj omejene kot tiste v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 23 navedena sodba C.A.S./Komisija (EU:C:2008:446), na katero se sklicuje tožeča stranka. V tej zadevi je imela Komisija namreč posebne obveznosti, naložene v sporazumu o pridružitvi s tretjo državo članico, ki je določal tudi posebne pravice v njeno korist, da bi jih izpolnila. Obveznost uporabe protidampinških dajatev za zadevne uvoze imajo torej predvsem carinski organi držav članic. Vendar ima Komisija na splošno kot varuhinja pogodb in sekundarnega prava Unije ter podrobneje v svoji osrednji vlogi nadzora uporabe carinskega prava Unije obveznosti usklajevanja in spremljanja, zlasti v okviru preiskav v zvezi z morebitnimi kršitvami.

73 V obravnavani zadevi je Komisija najprej v okviru vzajemne pomoči 14. decembra 1999 državam članicam poslala informacije, ki jih je imela v zvezi z možnostjo izogibanja protidampiškim dajatvam za uvoze glifosata s kitajskim poreklom.

74 Nato je, kot je navedeno v točkah od 13 do 15 zgoraj, Komisija predvsem prek OLAF portugalskim in nizozemskim carinskim organom pomagala pri njihovih preiskavah s tem, da je usklajevala njihova prizadevanja, vključno s tem, da jim je posredovala upoštevne informacije iz preiskav. To usklajevanje je vodilo do ustanovitve misije za preiskavo OLAF, ki je bila opravljena v Tajvanu.

75 Nazadnje je Komisija sprejela Uredbo št. 909/2001, pri čemer je uvedla preiskavo v zvezi z izogibanjem protidampinškim dajatvam za glifosat s poreklom iz Kitajske. Po tej preiskavi je Svet sprejel Uredbo št. 163/2002 o razširitvi protidampinških dajatev na glifosat s kitajskim poreklom na uvoze glifosata iz Tajvana in Malezije.

76 Tako je v nasprotju s tem, kar zatrjuje tožeča stranka, iz dejanskega stanja v obravnavani zadevi razvidno, da je postopke izvedla Komisija ali da so bili izvedeni z njeno pomočjo sproti, ko so informacije v zvezi z morebitnim izogibanjem po koncu različnih faz preiskave razkrivali nacionalni organi in OLAF.

77 Poleg tega je treba poudariti, da kot je priznano v sodni praksi, med obveznosti, ki so tako naložene Komisiji, ni obveznosti uvoznike ali carinske posrednike obveščati o informacijah, ki jih ima, niti o dvomih v zvezi s posli, ki jih izvajajo (glej v tem smislu zgoraj v točki 46 navedeno sodbo Hyper/Komisija, EU:T:2002:189, točka 126). Komisija je zato izpolnila obveznosti spremljanja in usklajevanja v okviru izvajanja uredbe o uvedbi protidampinških dajatev, ki se uporablja v obravnavani zadevi.

78 Ni pa sporno, da je Komisija sprožila več preiskav, ki so jih v okviru vzajemnega sodelovanja izvedli nacionalni organi, s tem da je z obvestilom z dne 14. decembra 1999 državam članicam posredovala informacije, ki jih je prejela v zvezi s posameznimi nepravilnostmi, ki sta jih sporočili obe državi članici, ter domneve, ki jih je imela takrat na podlagi splošnih informacij, ki jih je imela na voljo.

79 Dejstva, da je bilo 52 deklaracij vloženih, preden so bile nacionalne preiskave in preiskave OLAF končane, ni mogoče uporabljati za izpodbijanje ravnanja Komisije v obravnavani zadevi.

80 Komisija je tako v izpodbijanem sklepu upravičeno ugotovila, da zaradi njenega ravnanja pri tožeči stranki ni šlo za poseben primer v smislu člena 239 carinskega zakonika.

81 Tretji tožbeni razlog tožeče stranke je treba zato zavrniti kot neutemeljen.

82 S četrtim tožbenim razlogom tožeča stranka zatrjuje, da je Komisija napačno ugotovila, da pri njej ni šlo za poseben primer, ker so se nizozemski carinski organi odzvali pozno in niso ustrezno sodelovali pri preiskavah v zvezi z uvozi glifosata.

83 V zvezi s tem je treba spomniti, da je iz sodne prakse razvidno, da če carinski organi dejansko niso seznanjeni z nepravilnostmi v zvezi z uvozi in ne dovolijo namenoma, da se te nepravilnosti nadaljujejo, da bi jih boljše razkrili, zaradi dejstva, da sprejmejo deklaracije v zvezi s temi uvozi, pri dolžniku ne gre za poseben primer v smislu člena 239 carinskega zakonika (glej v tem smislu zgoraj v točki 69 navedeno sodbo HIT Trading in Berkman Forwarding/Komisija, EU:T:2010:535, točki 101 in 102).

84 V obravnavani zadevi je, prvič, iz dopisa Komisije z dne 14. decembra 1999 razvidno, da je imela zadnjenavedena nekatere splošne informacije in primere, ki so jih poslali belgijski in francoski organi, ki jih je posredovala državam članicam, ravno zato, da bi ti organi lahko opravili preiskave in odkrili morebitna izogibanja.

85 Ugotoviti je treba, da je Komisija v dopisu nacionalne organe pozvala, naj bodo pazljivi in naj zberejo dodatne informacije. Vendar čeprav je bil seznam družb uvoznic glifosata vključen, vsebina tega dopisa ni razkrivala dovolj konkretnih indicev v zvezi z določenim družbami, na podlagi katerih bi bilo utemeljeno, da nacionalni organi sprejmejo posebne in takojšnje ukrepe v zvezi z njimi ali zoper posle, ki so jih izvajale te družbe.

86 Drugič, v obravnavani zadevi ne gre za preferencialne ureditve ali posle v okviru sporazumov o pridružitvi ali pogodbe, ki določajo sisteme posebnega spremljanja, ki naj bi jih uporabili pristojni organi s tako nalogo. Nedvomno imajo v okviru uvozov, za katere velja splošna ureditev in se uporabljajo protidampinške dajatve, tako Komisija kot nacionalni carinski organi dolžnost skrbnosti in obveznost spremljanja, da se uporabi pravo Unije. Vendar taka dolžnost, če so na voljo informacije, kot so te, vsebovane v dopisu z dne 14. decembra 1999, ne pomeni, da morajo carinski organi opraviti fizične in sistematske nadzore vseh pošiljk glifosata, ki prispejo na carine Unije, v zvezi z družbami, navedenimi v tem dopisu. Carinski organi glede na splošnost informacij, ki so bile v njem navedene, navedenih družb niso bili zavezani niti opozoriti.

87 V nasprotju s tem, kar zatrjuje tožeča stranka, pri čemer se sklicuje na sodbo z dne 7. septembra 1999, De Haan (C-61/98, Recueil, EU:C:1999:393), na podlagi dejanskega stanja v obravnavani zadevi ni mogoče ugotoviti, da so imeli nizozemski carinski organi po prejetju dopisa Komisije z dne 14. decembra 1999 točne informacije v zvezi z nepravilnostmi, ugotovljenimi v deklaracijah, ki jih je vložila tožeča stranka, in da so kljub temu namenoma dovolili, da te deklaracije še naprej vlaga. Iz iste sodne prakse je poleg tega razvidno, da carinski organi, ki so obveščeni o morebitni goljufiji, nimajo obveznosti obveščanja subjekta o tem, da bi lahko zaradi te goljufije postal carinski dolžnik, tudi če bi ta subjekt deloval v dobri veri (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo De Haan, EU:C:1999:393, točka 36).

88 Tretjič, iz spisa je razvidno, da so nizozemski carinski organi prvo preiskavo pri tožeči stranki opravili 30. julija 2001, in sicer nekaj dni po tem, ko je 19. julija 2001 zadnjenavedena vložila sporne deklaracije. Iz poročila teh organov z dne 21. februarja 2002 je tako razvidno, da so lahko šele po tem, ko so opravili nadzore pri tožeči stranki, ugotovili nepravilnosti, ki so bile podlaga za zadevne zahtevke za izterjavo.

89 Iz spisa je razvidno tudi, da so bile informacije, ki so jih nizozemski organi pridobili med preiskavami, posredovane Komisiji, ta pa jih je posredovala portugalskim carinskim organom. Prav tako je bila na predlog nizozemskih carinskih organov uvedena preiskava OLAF, vključno s tem, da je bila ustanovljena misija, ki je bila v Tajvanu. Ti elementi dokazujejo aktivno vlogo nizozemskih carinskih organov v preiskavah v zvezi z domnevnimi izogibanji in z usklajevanjem z drugimi carinskimi organi in OLAF.

90 Ob upoštevanju zgoraj navedenega je treba ugotoviti, da je Komisija upravičeno ugotovila, da zaradi ravnanja nizozemskih carinskih organov pri tožeči stranki ni šlo za poseben primer v smislu člena 239 carinskega organa.

91 Četrti tožbeni razlog, na katerega se sklicuje tožeča stranka, je treba zato zavrniti kot neutemeljen.

92 Ob upoštevanju zgoraj navedenega je treba ugotoviti, da Komisija ni napačno uporabila prava, ko je v izpodbijanem sklepu ugotovila, da na podlagi nobenega od dokazov, ki jih je predložila tožeča stranka, pri njej ni šlo za poseben primer in da zato prvi od dveh kumulativnih pogojev, ki ju določa člen 239 carinskega zakonika, v obravnavani zadevi ni bil izpolnjen.

Obstoj goljufivega ravnanja ali očitne malomarnosti

93 Peti tožbeni razlog, na katerega se sklicuje tožeča stranka, se v bistvu nanaša na izpodbijanje presoje, ki jo je Komisija opravila v zvezi njeno domnevno nezadostno skrbnostjo, na podlagi katere je ugotovila, da drugi pogoj, določen v členu 239 carinskega zakonika, v obravnavani zadevi ni bil izpolnjen.

94 Iz člena 905(3) izvedbene uredbe je razvidno, da mora Komisija, da bi preučila pogoje, določene v členu 239 carinskega zakonika, analizirati vse upoštevne elemente, vključno s tistimi, povezanimi z ravnanjem zadevnega subjekta, zlasti njegove strokovne izkušnje, dobro vero in izkazano skrbnost.

95 V zvezi s tem je treba spomniti na ustaljeno sodno prakso, v skladu s katero je treba za presojo obstoja očitne malomarnosti v smislu člena 239 carinskega zakonika med drugim upoštevati kompleksnost določb, zaradi neizpolnitve katerih je nastal carinski dolg, ter strokovne izkušnje in skrbnost zadevnega subjekta (glej sodbo z dne 27. septembra 2005, Common Market Fertilizers/Komisija, T-134/03 in T-135/03, ZOdl., EU:T:2005:339, točka 135 in navedena sodna praksa).

96 Ob upoštevanju teh načel je treba preučiti elemente, ki jih je upoštevala Komisija pri analizi v zvezi z drugim pogojem iz člena 239 carinskega zakonika.

97 Ker neobstoj kompleksnosti določb, ki se uporabijo v obravnavani zadevi, ki ga je zatrjevala Komisija, ni bil izpodbijan, je treba analizirati preostali dve merili, ki ju je zadnjenavedena navedla v izpodbijanem sklepu.

98 Glede merila v zvezi z izkušnjami subjekta je treba analizirati, ali gre za gospodarski subjekt, katerega poklicna dejavnost je predvsem uvoz in izvoz, in ali je že pridobil določene izkušnje pri opravljanju teh poslov (zgoraj v točki 95 navedena sodba Common Market Fertilizers/Komisija, EU:T:2005:339, točka 140).

99 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da je, kot je navedla Komisija v točki 54 obrazložitve izpodbijanega sklepa, ne da bi ji tožeča stranka nasprotovala, zadnjenavedena stranka družba, ki na področju carinjenja aktivno deluje od leta 1971, zaradi česar je izkušen subjekt na področju izvoza in uvoza v Unijo. Iz tega je razvidno, da ji posebnosti ureditve protidampinške dajatve ne morejo biti neznane, še toliko bolj ker posebna ureditev, ki se uporablja v obravnavani zadevi, kot je to v izpodbijanemu sklepu ugotovila Komisija, ni posebej zapletena.

100 Poleg tega, kot je Komisija navedla v točki 54 izpodbijanega sklepa, ne da bi ji tožeča stranka nasprotovala, je, ko je zadnjenavedena vložila sporne deklaracije za sprostitev v prosti promet, že sestavila deklaracije v zvezi z uvozom glifosata, vključno z glifosatom iz Kitajske za isto stranko kot v obravnavani zadevi, in sicer uvoznico. Komisija je v tej točki navedla tudi, da je tožeča stranka oktobra in novembra 1997, malo po začetku veljavnosti Uredbe št. 1731/97 o uvedbi začasne protidampinške dajatve na uvoz glifosata s poreklom iz Kitajske, in sicer 6. septembra 1997, za uvoznico trikrat zaporedoma vložila deklaracije v zvezi z uvozom glifosata iz Singapurja.

101 Zato je Komisija tožečo stranko za namene uporabe člena 239 carinskega zakonika upravičeno štela za izkušen subjekt.

102 V zvezi z analizo skrbnosti, ki naj bi jo izkazala tožeča stranka, je treba najprej navesti, da je iz člena 62 carinskega zakonika razvidno, da morajo deklaracije, ki so bile vložene pri carinskih organih, vsebovati vse informacije in vse dokumente, ki so potrebni za uporabo določb, ki urejajo carinski postopek, za katerega je blago prijavljeno. Poleg tega na podlagi člena 199 izvedbene uredbe in njene Priloge 37 oddaja deklaracije na carinskem uradu, ki jo podpiše deklarant, pomeni prevzem obveznosti glede točnosti navedb v deklaraciji in pristnosti priloženih dokumentov.

103 Iz ureditve posrednega zastopanja, kot je določeno v členu 5 carinskega zakonika, je poleg tega razvidno, da je posredni zastopnik, če nastopa v svojem imenu, tudi če za tuj račun, odgovoren za deklaracije, ki jih vloži pri carinskih organih.

104 V zvezi s tem je iz sodne prakse razvidno, da carinski posrednik zaradi narave svojih nalog jamči za plačilo uvoznih dajatev in pravilnost dokumentov, ki jih predloži carinskim organom (zgoraj v točki 49 navedena sodba CT Control (Rotterdam) in JCT Benelux/Komisija, EU:C:1993:285, točka 37, in sodba z dne 18. januarja 2000, Mehibas Dordtselaan/Komisija, T-290/97, Recueil, EU:T:2000:8, točka 83).

105 V obravnavani zadevi je iz izpodbijanega sklepa razvidno, da je Komisija upoštevala te elemente. Prvič, Komisija je v točkah 56 in 57 obrazložitve izpodbijanega sklepa opozorila, da so nizozemski carinski organi med nadzori v prostorih tožeče stranke ugotovili, da so bili računi, ki se nanašajo na stroške prevoza, na katerih je bil kot pristanišče odhoda naveden Šanghaj na Kitajskem, priloženi deklaracijam z dne 8. maja, 26. junija in 24. avgusta 2000. Vendar ni izpodbijano, da se ti računi nanašajo na stroške, nastale med uvozom glifosata, ki je predmet zadevnih deklaracij, in da je v njih kot pristanišče odhoda naveden Šanghaj. V zvezi s tem ni pomembno, ali gre za stroške za začetek opravljanja prevozov ali za stroške prevoza v ožjem pomenu besede, ker je iz njih nedvoumno razvidno, da je bil glifosat odpeljan iz pristanišča Šanghaj.

106 Drugič, Komisija je v točki 58 obrazložitve izpodbijanega sklepa opozorila, da so bile dobavnice, ki so jih sestavile družbe s sedežem na Kitajskem, priložene trem deklaracijam z dne 22. avgusta 2000. Vendar ni izpodbijano, da te dobavnice ustrezajo istim pošiljkam glifosata, kot so te, ki so predmet teh deklaracij, in v zvezi s katerimi je na konosamentih kot kraj prejema blaga oziroma pristanišče natovarjanja naveden Kaohsiung (Tajvan), in v zvezi s katerimi so bila pridobljena potrdila o poreklu, ki jih je izdala gospodarska zbornica v Tajvanu. Poleg tega je treba ugotoviti, da je na teh treh deklaracijah kot država odprave blaga navedena Kitajska, čemur tožeča stranka ne nasprotuje.

107 Tretjič, Komisija je v točki 61 obrazložitve izpodbijanega sklepa poudarila, da obstajajo nedoslednosti v zvezi s potrdili o poreklu, ki naj bi bile odkrite v nacionalnih postopkih na Nizozemskem. Iz spisa, ki so ga sestavili nizozemski carinski organi, in iz prepisov spornih potrdil o poreklu, ki jih je predložila tožeča stranka, naj bi bilo namreč razvidno, da ta potrdila vsebujejo nedoslednosti, kot so te, da ni zapisa datuma ali številk iz registra, iste registrske številke za potrdila z različnimi datumi, več registrskih številk v istem potrdilu o poreklu ali navedbe „original“, označene z žigom, ki so le na nekaterih potrdilih.

108 Nazadnje je, kot je navedla Komisija v točki 54 obrazložitve izpodbijanega sklepa, treba upoštevati dejstvo, da je tožeča stranka vložila deklaracije za sprostitev glifosata iz Kitajske v prosti promet za račun uvoznice pred začetkom veljavnosti Uredbe št. 1731/97 o uvedbi začasne protidampinške dajatve na uvoz glifosata s poreklom iz te države, uvoznica pa je kmalu za tem spremenila državo, iz katere je uvažala glifosat.

109 Komisiji tako ni mogoče očitati, da je ob upoštevanju zgoraj navedenih elementov ugotovila, da bi morala uveljavljena carinska posrednica, kot je tožeča stranka, vsaj podvomiti o dejanskem poreklu uvoženega glifosata.

110 Če pa tožeča stranka, kot je sama zatrjevala, ni niti preučila niti imela dostopa do računov in dobavnic v zvezi z zadevnimi deklaracijami, preden jih je vložila carinskim organom, čeprav je na podlagi člena 199 izvedbene uredbe kot deklarantka odgovorna za točnost navedb v teh deklaracijah, je bila njena skrbnost še toliko manjša. V zvezi s tem, kot to upravičeno zatrjuje Komisija, notranji postopki tožeče stranke, opravljeni zato, da bi bile deklaracije obravnavane in upoštevni dokumenti sestavljeni, ter posebnosti družbene strukture njene skupine ne morejo pomeniti utemeljitev, na podlagi katerih bi se lahko izognila obveznostim, ki so neločljivo povezane s funkcijami carinskega posrednika, in obremenitev z njihovimi posledicami preusmerila na proračun Unije.

111 Če je tožeča stranka prejela dokumentacijo v zvezi z deklaracijami, ki jo je že vložila in iz katere je bilo razvidno, da so bili prijavljeni netočni podatki, zlasti v zvezi s poreklom uvoženega blaga, bi lahko te deklaracije vsaj popravila ali sprejela ukrepe, da bi preprečila, da bi se netočnosti ponovile.

112 Prav tako se tožeča stranka ne more sklicevati na dejstvo, da je deklaracije vložila zgolj po navodilih svoje stranke in na podlagi dokumentacije, ki ji jo je ta posredovala, saj točnost in resničnost deklaracij spada pod njeno odgovornost kot carinska zastopnica. Kot je namreč razvidno iz sodne prakse, navedene v točki 104 zgoraj, se carinski zastopnik ne more skrivati za dejanji svoje stranke, da bi upravičil odpust uvoznih dajatev.

113 Trditve tožeče stranke, katerih namen je pogoj v zvezi z neobstojem očitne malomarnosti ali goljufivega ravnanja, določen v členu 239 carinskega zakonika, povezati s konceptom višje sile, je treba zavrniti glede na to, kar je določeno v členu 905 izvedbene uredbe in zgoraj v točki 95 navedeni sodni praksi, ki določata elemente, ki se upoštevajo pri analizi tega pogoja.

114 Tožeča stranka se poleg tega ne more sklicevati na ugotovitve, na podlagi katerih je pritožbeno sodišče v Amsterdamu razveljavilo sodbi okrožnega sodišča v Harlemu. Na podlagi teh ugotovitev je namreč Komisija pristojna, da na podlagi člena 905 izvedbene uredbe odloči o utemeljenosti zahtevka za odpust. Pritožbeno sodišče je zato odločilo, da je treba spis posredovati Komisiji. Za presojo zakonitosti odločbe, ki jo je sprejela zadnjenavedena, pa je pristojno Splošno sodišče.

115 Iz tega je razvidno, da Komisija ob izvajanju svoje diskrecijske pravice in ob upoštevanju vseh upoštevnih elementov v obravnavani zadevi, zlasti glede neobstoja kompleksnosti zadevnih določb, izkušenj tožeče stranke in indicev glede njene nezadostne skrbnosti, ni napačno uporabila prava, ker je štela, da drugi pogoj iz člena 239 carinskega zakonika v zvezi z neobstojem očitne malomarnosti ali goljufivega ravnanja v obravnavani zadevi ni bil izpolnjen.

116 Peti tožbeni razlog, ki ga navaja tožeča stranka, je treba zato zavrniti kot neutemeljen.

*Šesti tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev obveznosti obrazložitve*

117 Tožeča stranka s šestim tožbenim razlogom v bistvu zatrjuje, da izpodbijani sklep glede nekaterih elementov, ki jih je predložila, ni zadostno obrazložen, med drugim v zvezi z ravnanjem Komisije, nizozemskih in tajvanskih organov.

118 Iz sodne prakse je razvidno, da mora biti obrazložitev, ki jo določa člen 296 PDEU, prilagojena vrsti zadevnega akta ter da mora jasno in nedvoumno izražati razlogovanje institucije, ki je akt izdala, tako da se lahko zadevne osebe seznanijo z utemeljitvijo sprejetega ukrepa, pristojno sodišče pa opravi nadzor. Ne zahteva se, da morajo biti v obrazložitvi natančno navedeni vsi upoštevni dejanski in pravni elementi, saj vprašanja, ali obrazložitev akta izpolnjuje zahteve iz člena 296 PDEU, ni treba presojati le glede na njegovo besedilo, ampak tudi glede na kontekst in celoto pravnih pravil, ki urejajo zadevno področje (glej sodbo z dne 30. aprila 2009, Komisija/Italija in Wam, C-494/06 P, ZOdl., EU:C:2009:272, točka 48 in navedena sodna praksa).

119 V obravnavani zadevi je iz izpodbijanega sklepa razvidno, da je Komisija analizirala trditve, ki jih je tožeča stranka navedla v stališčih, ki ji jih je predložila 1. junija 2011, ki so povzeta zgoraj v točki 26.

120 Komisija je namreč v izpodbijanem sklepu pojasnila, zakaj je menila, da pri tožeči stranki zaradi njenega ravnanja ni šlo za poseben primer. Tako se je sklicevala na neobstoj obveznosti, na podlagi katere naj bi spremljala izdajo potrdil s strani gospodarskih zbornic v Tajvanu ali uvoznike glifosata obvestila o svojih domnevah. Poleg tega je navedla svojo korespondenco z nacionalnimi carinskimi organi v okviru preiskav, ki so jih opravili v zvezi z uvozi glifosata. Komisija je podala tudi svoje mnenje o stališčih pritožbenega sodišča v Amsterdamu glede sodne prakse Sodišča.

121 Komisija je v izpodbijanem sklepu navedla tudi razloge, zaradi katerih je štela, da pri tožeči stranki niti zaradi ravnanja gospodarskih zbornic na Tajvanu niti zaradi ravnanja nizozemskih carinskih organov ni šlo za poseben primer v smislu člena 239 carinskega zakonika.

122 Poleg tega je v izpodbijanem sklepu analizirala elemente, ki jih je štela za upoštevne pri ugotavljanju, da drugi pogoj iz člena 239 carinskega zakonika ni bil izpolnjen, pri čemer je navedla dejstvo, da tožeča stranka ni dokazala skrbnosti, ki se pričakuje od uveljavljenega carinskega agenta.

123 Izpodbijani sklep zato vsebuje jasno razlogovanje, na podlagi katerega je Komisija ugotovila, da pri tožeči stranki ni šlo za poseben primer v smislu člena 239 carinskega zakonika in da pogoj iz tega člena v zvezi z neobstojem očitne malomarnosti ali goljufivega ravnanja zadevne osebe ni bil izpolnjen.

124 Šesti tožbeni razlog, ki ga je navedla tožeča stranka, je treba zato zavrniti kot neutemeljen.

125 Posledično je treba tožbo v celoti zavrniti.

**Stroški**

126 V skladu s členom 87(2) Poslovnika Splošnega sodišča se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker tožeča stranka ni uspela, se ji v skladu s predlogi Komisije naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti senat)

razsodilo:

**1. Tožba se zavrne.**

**2. Schenker Customs Agency BV nosi svoje stroške in stroške Evropske komisije.**

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 16. aprila 2015.

Podpisi